

Fran Pintadera | Ana Sender

Per què plorem?

«Per què plorem?», pregunta el Mario a la mare. I ella li parla de núvols, del mar, de pedres, de cofres i de murs.

Un poètic àlbum il·lustrat que ens recorda que les llàgrimes ens reguen molt lentament i ens fan créixer, ens calmen i són un bàlsam per a les ferides. I que tots plorem: nenes i nens, petits i grans, alts i baixos...

Un autèntic àlbum il·lustrat, amb frases curtes en forma de poesia que es conjuguen a la perfecció amb il·lustracions metafòriques.

Fran Pintadera és autor de nombrosos llibres infantils i acaba de rebre el XI Premi Internacional Compostel·la d'Àlbum Il·lustrat 2018.

Ana Sender és una il·lustradora que s'està donant a conèixer a Espanya i també a Anglaterra, on treballa per a diferents editorials.

Un conte (amb una completa «Guia de lectura») que parla de les emocions sense limitar-les, sense que es presenti com a manual.

Una manera intel·ligent i sensible de tractar els nens i de mostrar-los que tots podem plorar, que és bo plorar.

Fran Pintadera

Néixer en una illa és una cosa curiosa. Sempre penso que, si hagués nascut uns passos més cap a la dreta o uns metres més cap a l'esquerra, hauria sortit dels carrers de Las Palmas de Gran Canaria i hauria nascut al mar. Llavors potser ara seria un peix. Això suposaria coses estupendes, com ara veure esculls de corall o bussejar durant hores sense haver de sortir a prendre l'aire. Però no podria escriure contes o, si ho fes, tots serien paper mullat. Mala peça al teler.

Per sort vaig néixer a terra ferma, i allà vaig agafar el llapis ben aviat i vaig començar a escriure històries. El meu primer llenguatge escrit va ser la poesia, una manera precisa i deliciosa de comunicar-se amb un mateix, amb els que tens a prop i amb aquells que no coneixeràs mai. Després van venir els contes, les novel·les, el teatre i qualsevol forma artística on la paraula se sentís còmoda.

Per què plorem? va néixer de l'instint. A vegades, busques les paraules exactes per explicar una història; però altres vegades (i aquestes són les millors) són elles les que et porten fins a la taula i et dicten el que has d'escriure. En aquest conte, amb aire de poema, intento respondre la pregunta d'un nen que podria ser el meu fill o el meu jo de fa uns quants anys. O potser, sense saber-ho, vaig escriure aquest conte precisament i solament per a tu.

Ana Sender

Vaig plorar per primer cop fa quaranta anys, en una ciutat de la perifèria de Barcelona.

Un temps després vaig oblidar com es plorava i com es parlava. El que sí que recordava era com es dibuixava, així que dibuixava les paraules que no em sortien i les llàgrimes i els crits que m'havia empassat. I també sols, bruixes, cases, princeses i micos.

Això va ser fa molt de temps i ara només m'oblido de parlar a estones i he après a plorar de moltes maneres diferents. Fins i tot n'he inventat algunes de noves, per exemple fent el pi.

Un dia vaig descobrir que podia anar a una escola per aprendre a ser il·lustradora i m'hi vaig tirar de cap. Era una escola màgica, crec.

Així que encara dibuixo i ara també ho faig per guanyar-me la vida.

Vaig començar dissenyant estampats per a roba, però ara el que més faig és il·lustrar contes i fins i tot de vegades m'atreveixo a escriure'ls.

També dibuixo per plorar, quan no em surt, o per parlar, quan no trobo les paraules. Moltíssimes vegades ho faig per jugar.

M'agrada quan s'inunda la casa i s'han d'improvisar barques amb els mobles.

Format: 28 x 24 cm

Pàgines: 40

Enquadernació: cartoné | 460 g | 10 mm llom

ISBN: 978-84-17440-14-5

Col·lecció: Akialbum, 6

Primera edició: octubre del 2018

Edat recomanada: + 5 anys

PVP: 13,90 € (13,37 € + IVA)

Matèries:

YBC Àlbums il·lustrats

YFU Contes (infantil/juvenil)

JMQ Psicologia: emocions

www.akiarabooks.com

